Oasemoment 'Eenheid in verscheidenheid'
Emmaüsparochie - donderdag 19 mei 2022

Inleiding

Over een maand beleven we ons laatste Oasemoment
in deze vertrouwde omgeving.
Want eind juni sluiten zowel deze Sint-Willibrordkerk
als de Sint-Godelievekerk,
onze Emmaüsparochie slankt af van vijf naar drie kerken,
om over een paar jaar bijeen te kunnen komen
in één gloednieuwe kerk.
Maak u geen zorgen,
de Oasemomenten blijven onze maandelijkse afspraak.

Met het samenbundelen van liturgie in minder kerken
wordt de groei naar één nieuwe Emmaüsparochie
nu plots heel duidelijk.
Maar eigenlijk is die groei naar één nieuwe parochie
al heel wat jaren aan de gang.
Tien, twintig jaar al zijn onze vijf parochies
met elk hun eigen taal en gewoontes en tradities
naar elkaar toe aan het groeien,
vinden ze elkaar
en ontdekken ze
dat ze op de dezelfde golflengte zitten
en dat het goed toeven is bij elkaar.
Dat doet ons onwillekeurig vooruitblikken
naar wat met Pinksteren gebeurde.
Zo klonk dat in de Handelingen der Apostelen:
"Ze begrepen er niets van.
Want iedereen hoorde de gelovigen spreken in zijn eigen taal.
Iedereen was erg verbaasd en zei:
'De mensen die daar praten, komen allemaal uit Galilea.
Hoe kan het dan dat we ze allemaal horen spreken in onze eigen taal?"

Laten we in dit Oasemoment bezinnen
over wat Pinksteren voor onze Emmaüsparochie
en voor elk van ons, Emmaüsgangers, betekenen kan.
Een verhaal over mensen die elkaar ondanks alle verschillen verstaan,
over een nieuwe wind die waait
en over vuur dat iedereen aansteekt.

Korte stilte

Evangelie

Toen het Joodse Pinksterfeest begon,

waren alle gelovigen bij elkaar in een huis.
Opeens kwam er uit de hemel een vreemd geluid.
Het klonk alsof het hard begon te waaien.
Het was overal in huis te horen.
Ook zagen de gelovigen iets dat op vuur leek.
Dat vuur verdeelde zich in vlammen,
en op iedereen kwam een vlam neer.
Zo kwam de heilige Geest in alle gelovigen.
Daardoor begonnen ze te spreken in vreemde talen.
Op dat moment waren er in Jeruzalem veel Joden
uit alle delen van de wereld.
Ze waren gekomen om het Pinksterfeest te vieren.
Toen het geluid uit de hemel klonk,
kwamen ze er allemaal op af.
Ze begrepen er niets van.
Want iedereen hoorde de gelovigen spreken in zijn eigen taal.
Iedereen was erg verbaasd en zei:
"De mensen die daar praten, komen allemaal uit Galilea.
Hoe kan het dan dat we ze allemaal
horen spreken in onze eigen taal?
Wij komen allemaal ergens anders vandaan.
Sommigen van ons komen uit landen in het oosten.
Anderen komen uit landen in het noorden,
het zuiden of het westen.
Sommigen komen uit de grote stad Rome zelf.
Er zijn hier Joden uit alle delen van de wereld.
Er zijn ook mensen die uit andere volken komen
en Joods geworden zijn.
En toch horen we allemaal onze eigen taal!
We horen dat er verteld wordt
over de geweldige dingen die God doet.’

(Handelingen 2,1-11, *Bijbel in gewone taal*, met coupure)

Stilte

Bezinning

Mensen die een verschillende taal spreken
en elkaar toch perfect verstaan,
da's pas een aantrekkelijk vooruitzicht.
Maar vanzelfsprekend is het niet, verre van.
Ook in de Bijbel niet.
Herinner je het oude verhaal van de toren van Babel.
Dat vertelt hoe alle mensen lang geleden dezelfde taal spraken.
Maar ze wilden een toren bouwen die tot aan de hemel reikte,
om zo hun macht te tonen.
God strafte hen met een enorme spraakverwarring.
Ze spraken opeens veel verschillende talen
en konden elkaar niet langer meer verstaan.
Laten we eerlijk zijn:
torens en torentjes van Babel
worden ook nu nog elke dag gebouwd.
Babel is het verhaal van
'ikke en de rest kan stikke'.
Waar mensen torens van eigenwaan
en muren van eigenbelang bouwen,

daar ontstaat een mentaliteit
waarbij mensen elkaar niet meer kunnen verstaan,
ook al spreken ze precies dezelfde taal.
Onze wereld is daar het levende bewijs van.

Korte stilte

Bezinning

Pinksteren, op een zolderkamertje een groepje mensen.
De vraag die hen bezig houdt is: hoe verder?
En dan gebeurt er een wonder:
ze worden verstaan, ze worden begrepen
ondanks het feit dat ze hun eigen dialect spreken
- of eigenlijk: juist omdat ze hun eigen dialect spreken,
want dat is de taal van binnen uit,
recht uit het hart.

Als Jezus' volgelingen ook nu de taal van hun hart spreken,
als hun getuigenis echt van binnen uit komt,
dan kunnen ze ook nu door velen verstaan worden,
dan is ondanks de verscheidenheid
toch eenheid mogelijk,
dan zal het wonder van Pinksteren zich blijven herhalen.

(naar theobaldusparochie.nl)

Muziek

Bezinning

Pinksteren vandaag.

Een Kerk met een taal,
vrijmoedig en echt,
die elke mens verstaat.

Een Kerk met de eerste vlam
en de stormwind van toen:
adem van de Geest.

(Manu Verhulst)

Stilte

Gebed

Heer van ons leven,
geef ons levensadem
om onderweg niet buiten adem te geraken,
om ons te helpen naar morgen toe te gaan
zonder achterom te kijken
noch onze inspanningen af te meten.
Geef ons adem om aan te kunnen
wat de mensen, en dus ook U, van ons verwachten.
Geef ons adem om opnieuw te hopen
alsof het leven deze morgen begon.

Geef ons veel adem
om dankzij uw aanwezigheid en uw belofte
toch te hopen tegen alle weerstand in.
En als we sterk genoeg zijn
laat in ons de hoop groeien
dat we ook de pijnen van anderen leren dragen.
Geef ons adem, of liever uw Adem:
de heilige Geest, de levensadem
die Gij ons hebt gezonden vanwege de Vader,
de Geest die waait waar Hij wil
in vlagen of in rukwinden,
of ook al eens met een lichte bries,
wanneer U ons uitnodigt om uw ingevingen te volgen
en ons gebed in daden om te zetten.
Amen.

(Gebedenbundel Don Bosco Vlaanderen digitaal 2005)

Stilte

Lied

Zingen we samen het lied *Geest van God, Adem van leven*.

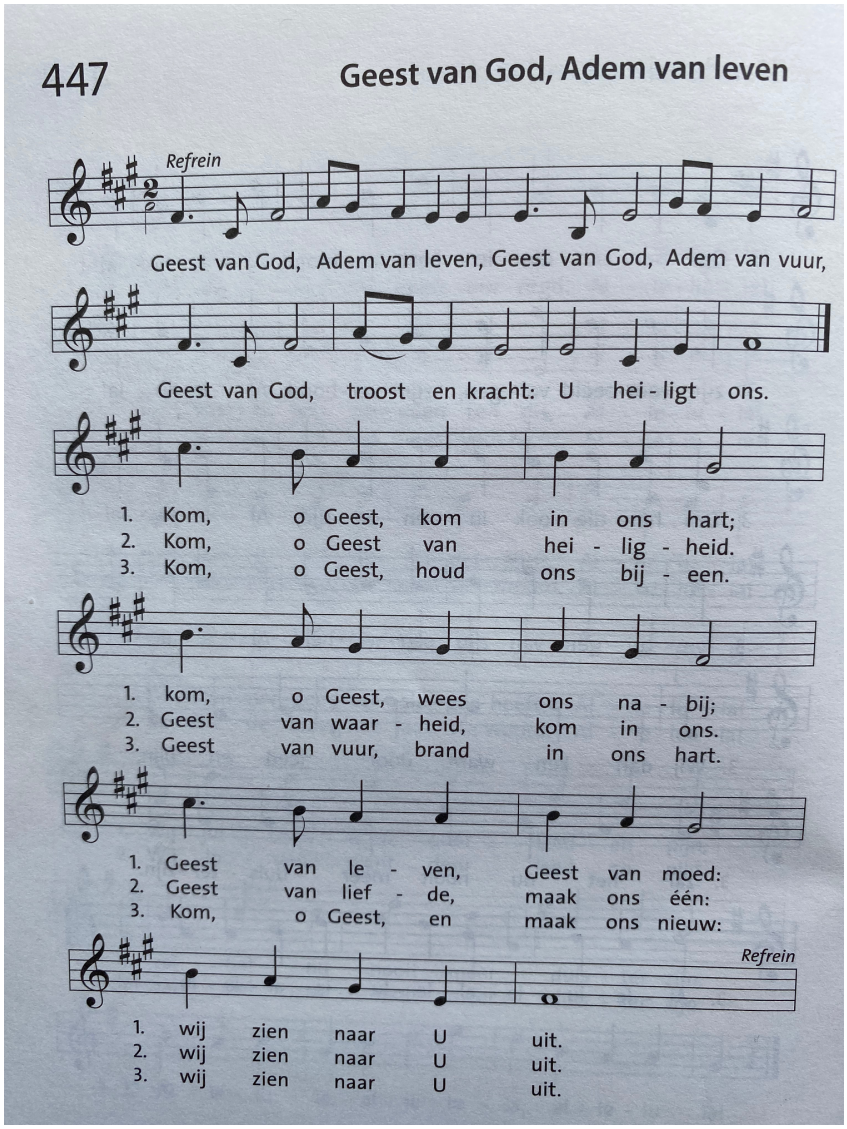

(*Zingt Jubilate, nr. 447*)

Stilte

Bezinning

Hij had het over vuur
als Hij zijn Kerk bedoelde.
Een vuur waaromheen
verkleumde mensen
kunnen samenkomen
om zich te warmen,
om elkaars gezicht te zien,
om niet alleen te zijn
in de nacht.

Hij had het over vuur.
Hij heeft gewild
dat het zou branden,
fel en vurig,
speels en onvoorspelbaar:
telkens nieuwe gensters
in de nacht.

Hij had het over vuur
dat moet blijven branden,
gevoed moet worden
door alles wat mensen
nieuw ontdekken
door hun vragen.
Vuur dat aangewakkerd moet worden
door het waaien van de Geest,
onzichtbaar in de nacht.

Hij heeft zijn Kerk
als een vuur ontstoken.
Misschien hebben wij,
de eeuwen door,
teveel aan brandbeveiliging gedaan.

(Manu Verhulst)

Stilte

Bezinning

Pinksteren.
Een handvol bange mensen wordt aaneengesmeed tot Kerk,
een jonge Kerk met nieuwe ideeën
in een oud geworden mediterrane cultuur.
Speels en beweeglijk vlamt de Kerk op
in alle grote havensteden van het middellandse zeebekken.
Een nieuwe tijd is geboren.
Terugvallen in de oude plooi is niet meer mogelijk.
"Vuur ben Ik komen brengen" zei Jezus de Messias
"en wat verlang Ik anders dan dat het zou branden".

God speelt met vuur
tot in de harten van de mensen.
Telkens opnieuw kijken mensen mekaar in de ogen en lachen,
blij verrast om iets wat zij ook niet verstaan.
Mensen warmen zich aan elkaar,
leven voor elkaar,
versmelten met elkaar:
een vuurwerk van geest en lichaam
waarbij de één noch de ander
ooit nog wordt zoals voorheen.
De pinkstervlam van God
is een speels en beweeglijk ding dat nooit loslaat.
Het beweegt tot liefhebben, ook als het pijn doet,
zet een mens aan tot vergeving,
tot een telkens nieuw begin.

God legt zijn eigen vlam in ons hart.
Zijn aanwezigheid is als een kriebel in ons binnenste
om 'ja' te zeggen,
om lief te hebben,
om met Hem te versmelten tot één bestaan.

(naar Manu Verhulst)

Muziek

Geloofsbelijdenis

Bidden we samen de geloofsbelijdenis op uw blaadje.

Ik geloof in God, de God der beloften,
die tot leven ademt wat niet bestaat,
die verdrukten opricht en ballingen thuisbrengt.

Ik geloof in Jezus Christus
die ons aanvuurt om enthousiast
de handen in elkaar te slaan
om zijn droom met mensen
waar te maken.

Ik geloof in de Geest van vrede en eenheid,
die ons dezelfde taal doet spreken,
die overal mensen in beweging zet
en iets nieuws met ons begint.
Amen.

Stilte

Afsluiting

Bedankt omdat u vanavond bij ons wou zijn
en het mee met ons stil wou maken in uw hart.

Op donderdag 23 juni
beleven wij voor de laatste maal het Oasemoment
in deze Sint-Willibrordkerk.
Vanaf september vinden de Oasemomenten plaats

in de kerk van Sint-Andries,
zelfde dag, zelfde uur,
de vierde donderdag van de maand om 19 uur.

Op donderdag 23 juni zullen wij
in dankbaarheid terugkijken
op bijna 65 jaar
samen geloofsgemeenschap mogen vormen in deze kerk.
En even dankbaar zullen we vooruitblikken
naar een nieuwe toekomst
voor al wie samen Emmaüsparochie wil vormen,
een parochie die ons dezelfde taal doet spreken,
die mensen in beweging zet
en God iets nieuws met ons laat beginnen.

Moge Gods zegen
ons bij die tocht tot steun zijn

+ in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.